

at den Bestemmelse er ret klar, og da jeg selv var Medlem af Folketinget den Gang, har jeg fulgt den Sag temmelig nøje, og det var derfor ikke saa vanskeligt for mig at friske op i min Erindring, hvorledes Forholdet stod, og hvad der var det endelige Resultat. Hørring, som da var Indenrigsminister, udtalte i Landstinget — det findes i Landstingstidende for Samlingen 1895—96 Sp. 1509 — følgende, som jeg med Formandens Tilladelse skal tillade mig at citere: „Endelig er der tilføjet en Bestemmelse, hvorved det forhindres, at de Kreditforeninger, i hvilke Interessenterne ikke vælge Vurderingsmændene, i Fremtiden kunne vedtage nogen Bestemmelse, der indfører denne Ordning.“ Og Blem, som var Ordfører, udtalte, hvad der ses i Folketingstidende for samme Aar Sp. 5313 —, jeg indskyder, at Spørgsmaalet, der drejede sig om Valg af Vurderingsmænd, var opført under Nr. 4 paa Ændringsforslagslisten —: „Hvad det 4de Punkt angaar, er ogsaa Valgretten her opretholdt for de Kreditforeninger, hvor Interessenterne selv vælge deres Vurderingsmænd, og i det hele taget de bestaaende Forhold opretholdt paa dette Punkt i § 2, idet de Kreditforeninger, der selv frivillig have givet Afkald paa, at Interessenterne vælge Vurderingsmændene, og som ere gaaede over til, at Repræsentantskabet indstiller og Direktionen udnævner Vurderingsmænd, skulle blive staaende ved dette og ikke have Lov til at gaa tilbage til frit Valg.“

Der er ikke for mig nogen Tvivl om, at Meningen med den Overenskomst, der blev sluttet, og med de Udtalelser, her faldt, var den, at de Kreditforeninger, som, før Loven af 24. April 1896 udkom, havde Bestemmelsen om, at deres Interessenter direkte maatte vælge Vurderingsmænd, fik Lov til at beholde den Ret, medens alle andre Kreditforeninger, som oprettedes efter at Loven var udkommen, ikke kunde have en saadan Ret. Derfor har jeg afgjort det Spørgsmaal, for Resten ogsaa i Overensstemmelse med min Forgænger, paa denne Maade uden noget som helst politisk Hensyn. Alligevel beskyldte det ærede Medlem fra Kellerup (Leth Espensen) mig for at have taget politiske Hensyn. I den Forbindelse vil jeg gøre opmærksom paa, at jeg samvittighedsfuldt ved Varetagelsen af min Stilling som Indenrigsminister har afgjort alle Spørgsmaal efter Sagens egen Beskafenhed uden nogen Sinde at have lagt hverken personlige eller politiske Motiver til Grund for mine Handlinger. Jeg haa-

ber, min Efterfølger vil gøre det samme, selv om der øves et stærkt Tryk paa ham fra hans nye Meningsfælle fra Kellerup.

Saa er der et andet Spørgsmaal, jeg finder mig foranlediget til at sige et Par Ord om, og det er Spørgsmaalet om Likvidationskomiteen for Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Det vil være i ærede Medlemmers Erindring, at den Lov, jeg var med til at gennemføre i Fjor, gik ud paa, at der blev stiftet en ny Sparekasse, idet der blev overdraget 60 pCt. af den gamle Sparekasses Indtægter til den nye Afdeling og sat visse Regler for, hvornaar denne Afdeling kunde træde i Virksomhed, medens der for de resterende 40 pCt. skulde beskikkes en Likvidationskomité. Og denne blev udrustet med samme Myndighed som en Domstol, idet Kendelser, afsagte af den, kunne direkte appelleres til Højesteret.

Det er altsaa en Domstol, her er nedsat, og nu retter det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) den Beskyldning mod mig, at Ministeriet, „dette bondevenlige Ministerium“, som han udtrykte sig, har valgt to Kapitalistrepræsentanter og en Bonde til Medlemmer af denne Domstol. Maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg har sandelig ikke som Indenrigsminister gaaet om og raget i de Folks Lommer og spurgt, hvor mange Penge de vare i Besiddelse af. Jeg har bestræbt mig for at indstille til Valg en Likvidationskomité, der bestod af tre hæderlige Mænd, der ikke vare interesse-rede i dette Foretagende, og som jeg maatte være overbevist om vilde samvittighedsfuldt røgte det Hverv, der blev dem betroet. Og det er da en Selvfølge, at i Betragtning af de udviklede Spørgsmaal, som Likvidationskomiteen kunde faa at afgøre, maatte der i denne Likvidationskomité sidde en Jurist. Nu have Juristerne, navnlig de københavnske Sagførere, faaet et frygteligt Skudsmaal her i Tinget af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck), og jeg var derfor nøjeseende med, hvem jeg vilde indstille til at være Formand, thi en Jurist burde det være. Det var da heldigt, at jeg har været med, da Husmandskreditforeningen for Østifterne blev dannet, og der har arbejdet sammen med Højesteretssagfører Arntzen i de mange Aar, han som Formand var knyttet til den Forening, hvorved jeg har lært ham at kende som en af de nobleste, fineste og mest rettænkende Sagførere, jeg nogen Sinde i mit Liv har truffet. Jeg tror hel-